

Asztalos szakmai beszámoló

„Maszek” helyen dolgoztunk, egy Kertész Bálint nevű embernél. Az úrnak volt egy vállalkozása, és ezért kötöttek szerződést a Vitalis GmbH-val. Munkaadónk – ahogy a nevéből is kitűnik – magyar származású volt, a hetvenes években költözött ki, gyermeki és unokái Magyarországon élnek, de sűrűn látogatják, látogatja őket. Nem felejtette el az anyanyelvét, de azt mondta, hogy fontos számára és örült annak, hogy velünk magyarul beszélgethetett.

Reggel 6:40-kor indultunk a szállásról, el kellett érnünk a helyi járatú autóbust, mert az S-Bahn 7 órakor indult Lipcsébe. A Főpályaudvar mellett villamosra szálltunk át és kb negyed óra alatt eljutottunk a munkahelyünkre. A jegyeket – pontosabban a bérletet – a Vitalis biztosította, és a bérletünk minden tömegközlekedési eszközre érvényes volt. Sajnos két hét után jegyeket kaptunk, és az csak másfél órát volt érvényes, ezért a hazaúton nagyon ki kellett számolnunk az időt. Fél 8 körül értünk a munkahelyünkre, ahol a „főnökünk” már kávéval várt minket. Ezt követően átöltöztünk munkaruhába, megbeszéltük a napi terveket és elkezdtünk dolgozni.

Majdnem minden reggel úgy indult, hogy el kellett menjünk bevásárolni. Miután megbeszéltük, hogy aznap milyen feladatok várnak ránk, meg kellett venni a szükséges anyagokat, és ezt közösen bonyolítottuk le, de volt olyan alkalom is, amikor már önállóan intézkedtünk. Hárman dolgoztunk, mert a „főnökünk” is beszállt. Szerintem kifejezetten élvezte a munkát, és azt, hogy közben magyar emberekkel beszélgethetett. Az irányítás is könnyen ment, mert együtt dolgoztunk és az említett körülmények miatt nem voltak nyelvi nehézségeink. Megy egy macska is „segített”, aki állandóan a lábunk alatt mászkált.

Feladatunk a négy hét során asztalosipari témába illeszthető: először a terasz feletti féltetőt bontottunk le, és építettünk újat a helyére. Az első napokban szétszedtünk a féltető alapjait, ami elég nehezen indult a megtámasztás miatt, de később, amikor már elkezdhattuk kicserélni a különálló elemeket jobban ment a munka. Az új féltetőre azért volt szükség, mert a régi beázott, a víz megállt rajta. Hogy ezt a problémát elkerüljük, az új tetőnek nagyobb dőlésszöget terveztünk. Fenyő lécekkal dolgoztunk, amiket Gervág fűrészszel daraboltunk fel, majd csavarozó géppel és csavarokkal rögzítettünk.

Utána belekezdünk egy másik projektbe, aminek a célja szintén féltető készítése volt, de most a konyha és kazánház fölé. Ennek is elsősorban a beázás elleni védelem volt a célja, ezért kátrány tetőelemeket is vásároltunk. A konyha feletti tető lejjebb volt, mint a kazánház feletti rész, ezért azt megemeltük, hogy egy szintbe kerüljenek. A kazánház felett meghagytuk a régi tetőelemeket és arra szereltük rá az újat. A szükséges faanyagot, alkatrészeket,

kötőelemeket, az szükségleteknek megfelelően vásároltuk, a szerszámokról a házigazdánk gondoskodott. A közös munka családias légkört teremtett, egészen más hangulata volt, mintha egy gyárban dolgoztunk volna.

A reggeli kávé mellett még az ebédet is a házigazdánk biztosította, legalább mi éreztünk hazai ízeket.

Az első ijedtség után – hogy egyedül kell eljutnunk a házhoz, átszállnunk a reggeli forgatagban – néhány nap után már viszonylag jól kiismertük magunkat a városban, főleg a Főpályaudvar környékén és a városközpontban.

Jó volt egyedül, vagy ketten bolyongani a városban, már kívülről tudtuk a menetrendet, hogy melyik S-Bahnt kell elérni ahhoz, hogy ne Sckkeuditz-West-ből kelljen hazagyalogolni, mert az 3,5 km-t jelentett. De sajnos a vasúti síneket éppen karbantartották, ezért többször is előfordult, hogy hiába szálltunk jó vonatra, mégis lekéstük a csatlakozást.

Vásároltunk is, bár a német árak nem a magyar pénztárcához vannak szabva, viszont a kiadások, az akciók jó vásárnak bizonyultak. Ha meg kellett szólalni egy boltban az már kicsit nehezen ment, de az activity része viszont jó volt, és sokat nevettünk a saját alakításunkon.

Nagyon jól éreztük magunkat ebben a munkakörnyezetben, amihez nagyban hozzájárult, hogy a „főnök” barátságos volt, inkább vendégnek, mint beosztott dolgozónak tekintett minket, és úgy is bánt velünk. A társaink irigyeltek is minket ezért. Örülünk, hogy részt vehettünk ezen a négyhetes külföldi szakmai gyakorlaton.

Borbandi Péter és Birk Marcell

